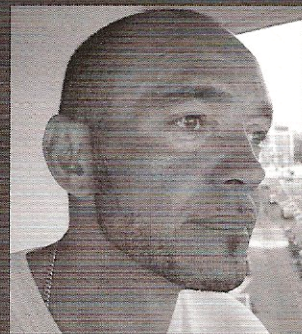

Aan de keukentafel met Stephan Sanders

TEKST: RINSKE BIJL

Ik heb heel lang naar een goede tafel gezocht. Deze achttiende-eeuwse tafel was precies wat ik wilde. Hij is heel lang en smal; er kunnen veel mensen aan eten. We houden ervan als alle stoelen bezet zijn. Ik ben een slechte kok maar mijn man, Delano, is een nog slechtere kok. Een boterham met kaas is zijn culinaire hoogtepunt. Dus als ik iets fatsoenlijks wil eten, dan moet ik zelf koken.

Ik ben erg van de voorgesneden groente, heerlijk! Langer dan tien minuten wil ik niet koken; ik ga niet een uur in de keuken staan. Maar ik vind het geen probleem om voor het eten te zorgen en boodschappen te doen. Als ik een vrouw was geweest, had het me denk ik veel meer gestoord. Dan zou ik denken: zie je wel, ik moet hier alles doen en jij doet niks. Maar bij ons rust er niet de hele belasting van het sekseverschil op. Ieder doet gewoon wat hij leuker of belangrijker vindt. Zo maakt Delano veel meer schoon dan ik, hij heeft echt lol in stofzuigen.

Ik zie dat ook bij andere homoparen famelijk probleemloos gaan. Als twee werkende mensen hoef je niet zoveel te organiseren. We zijn allebei financieel onafhankelijk en het is daarnaast een groot voordeel dat we samen geen kinderen hebben. Delano heeft wel een zoon, maar die woont niet bij ons. Eigenlijk is de enige huishoudelijke ruzie die we hebben – en dan ook voortdurend, al 8 jaar lang – de klas-sieke ruzie over het vaatdoekje. Ik kan heel lang met eentje doen, maar Delano is er echt hysterisch over dat er altijd een schone moet liggen.

Ik heb natuurlijk wel eerdere liefdes gehad, maar ik heb nooit eerder iemand gehad die zo onafhankelijk is als Delano. Dat vind ik een

groot goed. Kijk, je wilt natuurlijk wel iets met elkaar, dat is waarom je met elkaar trouwt. Ik ben dus wel afhankelijk van hem in de liefde en hij ook van mij. Als één van ons weg is, missen we elkaar enorm. Maar ik vind dat je verder zo onafhankelijk mogelijk moet zijn. Als kind zei ik: ik ga nooit trouwen, want ik wil niet met iemand anders in bed liggen. Ik wibelde mezelf namelijk altijd in slaap. En ik dacht: dat kan niet meer als er iemand bij ligt. Mijn ouders hadden ook twee aparte slaapkamers, omdat mijn moeder graag alleen wilde slapen. En ik vond het altijd wel moedig van 'r dat ze had gezegd: 'Luister eens, het zal wel niet horen, maar we gaan het wél zo doen.'

Zelf heb ik het nooit doorgezet, want ik vind toch dat de romantiek daar teveel onder lijdt. Maar die vastgelegde ideeën over het huwelijk benauwden me als kind al. En dat ging dan nog helemaal niet over homoseksualiteit, maar over het alles verplicht samen moeten doen.

Ik ben erg voor meer individualisering. Dat betekent ook dat

vrouwen niet terug moeten blijven vallen op de man als kostwinner. Als vrouwen zichzelf serieus nemen, dan zouden ze het niet als een enorme verdienste zien dat ze een half baantje hebben, met altijd die man op de achtergrond die meer verdient. Je kan Heleen Mees te streng vinden, maar in principe heeft ze natuurlijk wel gelijk. Het heeft iets ontzettend verwends om maar twee dagen te willen werken. Hoeveel mannen kunnen dat nou? Ik ben altijd al een echte feminist geweest. Ik vind het terecht dat vrouwen de privileges opheffen die mannen altijd hebben gehad. Maar daar horen dan ook een aantal verantwoordelijkheden bij. Een beetje soevereiniteit misstaat vrouwen niet.

**'ALS KIND ZEI IK: IK
GA NOOIT TROUWEN,
WANT IK WIL NIET
MET IEMAND ANDERS
IN BED LIGGEN'**

Tegen het huiselijk decor van de keukentafel wordt de strijd tussen de seksen tot in de details uitgevochten. In deze rubriek doen bekende Nederlanders uit de doeken wat zich aan hún keukentafel afspeelt. In deze aflevering Stephan Sanders, columnist en auteur van o.a. *Zon, zee, oorlog: Reisverhalen & introspecties.*